

“Han har jo ikke noenting på seg”

sa det lille barnet i H.C. Andersens “Keiserens nye klær” - og avslørte dermed hvordan den politisk korrekte majoritet ikke hadde mot til å si det alle egentlig så. Det finnes et moderne eventyr over dette temaet, eventyret om keiser Vindkraft.

Det var engang et lite land som i mange år hadde vært selvforsynt med ren, fornybar strøm. Vannkraften sørget for at landet lå i fornybarverdenstoppen! Faktisk var 66% av det lille landets totale energiforbruk fornybart. Ikke nok med det; landet hadde kraftoverskudd og eksporterte strøm til andre land. Mange mente at de mange milliarder kilowattimer (TWh) landet hadde solgt gjennom årene, og ikke minst de 18 TWh som ble solgt i 2012, bidro til å redusere CO₂-utslippene andre steder og dermed ga et bidrag i klimakampen. De sa at landet ved en effektivisering av eksisterende vannkraftverk kunne produsere mange nye TWh. De sa dessuten at satsingen på energiøkonomiseringstiltak var veldig lur og at den alene ville spare strøm som tilsvarte produksjonen fra 40 Altakraftverk. Sånne ting ville gi mye mer kraft enn landet kom til å trenge, både til alle elbilene som folk kjøpte og til å bygge ny, kraftkrevende industri, om det skulle være aktuelt. Resten av strømmen kunne man selge med god fortjeneste, mente de, for vannkraften var mye billigere enn vindkraften å produsere. Og klimaforskere sa at det kom til å regne mye mer i fremtiden.

Men politikerne ville det annerledes. De vedtok at det i hele det lille landet skulle bygges vindkraftanlegg. Landet hadde ikke bruk for den ekstra strømmen selv, men politikerne sa at det både ville gi CO₂-reduksjon i Europa og gi store eksportinntekter. At utbyggingen samtidig ville rasere store deler av landets natur og gjøre den ubrukelig til menneskenes tradisjonelle friluftaktiviteter og som trekkplaster for turister, sa de ingenting om. De sa heller ikke at utbyggingen ville koste mellom 30 og 40 milliarder kroner frem mot 2020 og at kostnadene ved produksjonen lå skyhøyt over annen kraft. Derfor måtte det store subsidier til. Grønne sertifikater kalte de subsidiene. Alle som bodde i landet skulle være med å betale dem over strømregningene sine. At det i tillegg trengtes ca. 100 milliarder for å gjøre linjenettet i stand til å overføre strømmen til Europa kan ikke skattebetalerne i det lille landet huske at de ble fortalt. Heller ikke at fremtredende forskere mente at den påståtte klimaeffekten i praksis ville være null eller til og med negativ.

En vakker dag oppdaget mange mennesker i det lille landet at de fikk sine skoger, heier og fjell ødelagt av turbiner og veianlegg. De innså at vindkraftens kostnader, både i rene penger og i form av ødelagt natur, langt oversteg de positive virkningene de var blitt fortalt om. Også mange politikere i landets nasjonalforsamling begynte å innse at i en kost/nytte-vurdering var vindkraft den store taperen. De forsto at vindkraften i 2020 bare ville bidra med ca. 3 TWh til et europeisk kraftmarked på ca. 3500 TWh. Det var ikke mye, tenkte de. De så at tilbudet av kraft i det europeiske markedet var sterkt økende, at kraftprisene derfor ville holde seg lave og gjøre vindkraft ulønnsom i lang, lang tid. De var klar over at en fornuftig utvikling av vannkraften ville gi mye mer, både strøm, klimaeffekt og penger. Men de sa det ikke høyt! De trodde kanskje det lå for mye prestisjetap i å gå tilbake på det de hadde sagt før. Eller de lyttet for mye til

vindkraftbransjen, som ville tjene penger på den ordningen politikerne hadde vedtatt. De glemte rent at det lille landet hadde en fjellvettregel som sa: "Det er ingen skam å snu".

Så nå vandrer keiser Vindkraft omkring i det lille landet. Og det vil han fortsette med inntil et lite barn - eller en modig politiker - sier: "Han har jo ingenting på seg!" La oss håpe det da ikke vil være for sent for naturen.

Og snipp snapp snute....

Eventyrforteller (i gjeld til H. C. Andersen): Vidar Lindefjeld, 26. oktober 2013